

Sag C-213/24 [Grzera]ⁱ**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

19. marts 2024

Forelæggende ret:

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Polen)

Afgørelse af:

28. december 2023

Sagsøger:

E.T.

Sagsøgt:

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

Hovedsagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse af 19. december 2022 om afgift på varer og tjenesteydelser (herefter »moms«), der er truffet af Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu (»direktøren for skatte- og afgiftsmyndigheden som rekursinstans i Wrocław, Polen, herefter »skatte- og afgiftsankemyndigheden«).

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Fortolkning af EU-retten, jf. artikel 267 TEUF, navnlig af artikel 2, stk. 1, og artikel 9, stk. 1, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (herefter »direktiv 2006/112«).

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal bestemmelserne i direktiv 2006/112, navnlig artikel 2, stk. 1, og artikel 9, stk. 1, fortolkes således, at en person i forbindelse med salg af fast ejendom, der ikke tidligere er blevet anvendt til at udøve økonomisk virksomhed, ved at indgå en aftale med en professionel erhvervsdrivende om formidling af salg, således at den erhvervsdrivende efterfølgende i egenskab af denne persons befuldmægtigede foretager en række målrettede handlinger med henblik på opdeling og salg [af fast ejendom] til en højere pris, skal anses for at udøve selvstændig økonomisk virksomhed?
2. Skal bestemmelserne i direktiv 2006/112, navnlig artikel 9, stk. 1, fortolkes således, at ægtefæller, der handler i fællesskab, hver især skal anses for en person, der udøver selvstændig økonomisk virksomhed?

Anførte EU-retlige forskrifter

Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, artikel 2, stk. 1, artikel 9, stk. 1., Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, artikel 2, stk. 1, artikel 4, stk. 1, 2 og 3, litra b).

Anførte nationale forskrifter

Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (lov af 11.3.2004 om afgift på varer og tjenesteydelser) (Dz. U. af 2017, pos. 1221, herefter »momsloven«) med den ordlyd, der var gældende fra den 1. januar 2017 til og med den 31. juli 2021:

Artikel 15, stk. 1: »Som afgiftspligtig person anses juridiske personer, organisatoriske enheder uden status som juridisk person og fysiske personer, der selvstændigt udøver økonomisk virksomhed som omhandlet i stk. 2, uanset formålet med eller resultatet af den pågældende virksomhed.«

Artikel 15, stk. 2: »Som økonomisk virksomhed anses alle former for virksomhed som producent, handlende eller tjenesteyder, herunder minedrift og landbrug, samt virksomhed inden for liberale eller tilsvarende erhverv, herunder også når handlingen foretages en enkelt gang, men under omstændigheder, der viser, at hensigten er at udøve handlingen hyppigt. Som økonomisk virksomhed anses ligeledes transaktioner, der omfatter udnyttelse af materielle eller immaterielle goder med henblik på opnåelse af indtægter af en vis varig karakter.«

Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (lov af 25.2.1964 om retsforholdene i familie og værgemål, jf. konsolideret tekst i Dz. U. af 2017,

pos. 682, herefter »familie- og værgemålslovbogen«) med den ordlyd, der var gældende fra den 1. januar 2017 til og med den 31. juli 2021:

Artikel 31, stk. 1: »Med indgåelse af et ægteskab opstår der i medfør af loven et formuefællesskab mellem ægtefællerne (formuefællesskab jf. den legale formueordning), der omfatter alle genstande, der er erhvervet mens ægteskabet bestod enten af ægtefællerne i fællesskab eller af dem hver især (fælles formue). Genstande, der ikke er omfattet af den legale formueordning, tilhører ægtefællernes respektive personlige formuer.«

Art. 35: »Ingen af ægtefællerne kan kræve deling af fællesformuen så længe formuefællesskabet jf. den legale formueordning består. Ingen af ægtefællerne kan i øvrigt disponere over eller forpligte sig til at disponere over den del af fællesformuen eller de enkelte genstande, der tilhører fællesformuen, som tilkommer dem hver især, når formuefællesskabet ophører.«

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 E.T. (herefter »sagsøgeren«) i fællesskab med ægtefælle – W.T. erhvervede den 21. april 1989 parceller, der er genstand for hovedsagen, ved en aftale om overdragelse af bedriften af et landbrug til en efterfølger. I den periode, der er relevant for hovedsagen, havde sagsøgeren i fællesskab med ægtefællen solgt 19 ubebyggede parceller beliggende i landsby L. Ingen af disse transaktioner var pålagt moms.
- 2 Sagsøgeren, i fællesskab med ægtefællen, (hvervgiverne) indgik den 11. januar 2011 en aftale med virksomhed B.A.Z. (ordremodtageren) om levering af tjenesteydelse, der skulle bestå af bistand til udvikling og formidling af salg af grunden beliggende i landsby L, Z. Kommune, der var bestemt til byggebyggeri samt bygge- og erhvervsbyggeri. Aftalen vedrørte visse nærmere bestemte parceller. Parterne blev enige om, at salget skulle gennemføres inden udgangen af 2017. Som følge af den indgåede aftale blev ordremodtageren [af hvervgiverne] meddelt fuldmagt til at foretage samtlige handlinger og dispositioner, der skulle være nødvendige til at opfylde den indgåede aftale. Med henblik på opfyldelsen af aftalen pålagde hvervgiveren ordremodtageren at udføre en række handlinger, herunder navnlig:
 - at udarbejde et udkast til opdeling af den ovennævnte grundejendom i mindre parceller og foretage alle nødvendige foranstaltninger med henblik på registrering af nye forhold i grundregisteret og tinglysningsbogen,
 - at sørge for byggemodning, dvs. anlæggelse af vandforsyning, kloakforsyning, elforsyning og eventuelt øvrige installationer, oprydning af arealet, fældning af træer og buske,

- at modtage de nødvendige tilladelser og afgørelser fra vedkommende offentlige organer og institutioner angående udførelsen af det ovennævnte anlægsarbejde,
 - at foretage en passende markedsføring blandt potentielle købere af disse parceller,
 - at forberede dokumenter, der var nødvendige til udfærdigelse af en notarielt bekræftet skøde til salg af fast ejendom til personer, der var interesserede i køb af de omhandlede parceller.
- 3 Af aftalen fremgik desuden, at omkostningerne ved aftalens opfyldelse ville pålægges ordremodtageren. Ordremodtageren skulle blive meddelt fuldmagt i form af et notarielt bekræftet dokument til at repræsentere hvervgiveren ved vedkommende administrative institutioner og organer i det omfang, der var nødvendigt for aftalens opfyldelse. Ordremodtagerens vederlag var fastsat til et beløb, der udgjorde salgsprovenu i forhold til de salgspriser, der fremgik af aftalen – som helhed eller som en nærmere bestemt andel efter reglerne, der var fastsat for de enkelte parceller, idet vederlaget skulle betales i henhold til faktura med moms, som ordremodtageren skulle udstede til bruttobeløbet.
- 4 Med tillæg nr. 1 til den omhandlede aftale, der var indgået den 25. maj 2015, blev fristen til salget af parcellerne udsat til udgangen af 2021.
- 5 Ifølge skatte- og afgiftsmyndighedernes vurdering udgjorde den af sagsøgeren gennemførte salg af ejendomme økonomisk virksomhed og ikke forvaltning af personlig formue, og var derfor afgiftspligtig. På den baggrund pålagde skatte- og afgiftsmyndigheden i første instans sagsøgeren at betale moms af salget af parcellerne, idet momsbeløbet svarede til en andel i det skyldige momsbeløb, der tilkom sagsøgeren for de enkelte måneder i perioden fra december 2017 til juli 2021. En tilsvarende afgørelse blev truffet i forhold til sagsøgerens ægtefælle. Skatte- og afgiftsankemyndigheden som klageinstans stadfæstede ved afgørelse af 19. december 2022 afgørelsen der var truffet af skatte- og afgiftsmyndigheden i første instans.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 6 Sagsøgeren har i sin stævning, der er indbragt for den forelæggende ret, gjort gældende, at skatte- og afgiftsankemyndigheden har foretaget en forkert fortolkning af og dermed tilsidesat navnlig momslovens artikel 15, stk. 1 og 2, sjette momsdirektivs artikel 4, stk. 1 og 2, og artikel 9, stk. 1, i direktiv 2006/112. Hun har gjort gældende, at sagens samtlige omstændigheder ikke peger på, at hun har udøvet økonomisk virksomhed, der er afgiftspligtig. Der er tale om salg af en privat formue, der fandt sted i nærværende sag. Formuen var erhvervet til erhververens egne behov og ikke med hensigt til at anvende den i erhvervmæssig virksomhed, hvorfor salget af denne formue ikke kan anses som erhvervmæssig virksomhed med den følge, at personen anses som afgiftspligtig person. Ifølge

sagsøgeren kan hun ikke anses som afgiftspligtig person, idet hendes aktivitet var en almen udøvelse af ejendomsretten og hendes hensigt ikke var at udøve økonomisk virksomhed eller at anvende de ejede grunde til en sådan virksomhed, og de opnåede midler fra salget skulle anvendes til hendes egne behov. Desuden har hun gjort gældende, at hun ikke erhvervede vedkommende grunde med henblik på videresalg men som følge af overtagelse af driften af et landbrug.

7 I svarskriftet har skatte- og afgiftsankemyndigheden nedlagt påstand om frifindelse og har gjort gældende, at den holder fast ved de hidtidige konklusioner. Det er skatte- og afgiftsmyndighedernes opfattelse, at salget fandt sted fra mindst 2017 til 2021, hvilket underbygger standpunktet om, at der var tale om vedvarende, gentagende aktiviteter, og at sagsøgeren iværksat en række tiltag, hvis formål var at opnå det maksimale mulige salgsprovenu. Fra tidspunktet for erhvervelsen af parcellerne (ved et gavebrev) til deres salg blev parcellerne omdannet fra landbrugsarealer til byggegrunde (i henhold til ændringer i lokal plan), i overensstemmelse med ordremodtagerens ansøgning, som var indgivet på vegne af sagsøgeren og hendes ægtefælle. Der blev desuden tilkøbt et stykke grund med henblik på oprettelse af interne veje og adgangsveje til de udstykkede parceller. Skatte- og afgiftsmyndighederne har anført, at deres anbringende om, at salget af omhandlede parceller havde en professional, vedvarende, målrettet og organiseret karakter, der kendetegner udøvelsen af økonomisk virksomhed, navnlig underbygges af:

- den omstændighed, at der var indgået en aftale med en erhvervsdrivende inden for byggeentreprise, hvorefter ordremodtageren har forpligtet sig til at gennemføre en række handlinger, hvis formål var at gøre de omhandlede parceller mere attraktive og byggemodne til salget, idet han skulle modtage et nærmere bestemt vederlag for denne ydelse i henhold til aftalen,
- den omstændighed, at betaling af vederlaget til ordremodtageren for leveringen af de i aftalen bestemte ydelser skulle ske ved betaling af en faktura med moms, der skulle udstedes af ham til W. T.,
- den omstændighed, at ordremodtageren blev meddelt fuldmagt til at gennemføre de ovennævnte handlinger og til at repræsentere [sagsøgeren] over for institutioner og myndigheder i sager vedrørende de omhandlede parceller.

Kortfattet begrundelse for forelæggelsen

8 Momsen i henhold til direktiv 2006/112 ligesom i henhold til sjette direktiv har et meget vidt anvendelsesområde, da de afgiftspligtige transaktioner i henhold til artikel 2 ud over indførsel af goder omfatter levering af goder og tjenesteydelser, som mod vederlag foretages i indlandet af en afgiftspligtig person, der optræder i denne egenskab (jf. dom af 10.6.2010, C-86/09, EU:C:2010:334, præmis 25, og den deri angivne praksis)

- 9 I hovedsagen blev de omhandlede transaktioner foretaget i sagsøgerens navn og for hendes regning.
- 10 For så vidt angår begrebet af økonomisk virksomhed som omhandlet i artikel 9, stk. 1, i direktiv 2006/112 har dette i henhold til fast praksis en objektiv karakter i den forstand, at virksomheden betragtes i sig selv, uafhængigt af sit formål eller sine resultater (jf. i denne retning dom af 21.2.2006, C-223/03, University of Huddersfield, EU:C:2006:124, præmisser 47 og 48, og den deri angivne praksis).
- 11 Som økonomisk virksomhed anses navnlig især udnyttelsen af et materielt gode med henblik på at opnå indtægter af en vis varig karakter.
- 12 Sagsøgeren har gjort gældende, at hun har solgt genstande fra sin personlige formue. Derfor er der opstået en tvivl hos den forelæggende ret om, hvorvidt en sådan person ved transaktioner af denne art kan bistås af en person med passende kvalifikationer med henblik på en sådan forberedelse af fast ejendom til salg, at der opnås den maksimale salgspris, kan anses som ensbetydende med at arrangere en fast forretning, og tillige, hvorvidt den omstændighed, at ordremodtageren leverer en tjenesteydelse inden for rammer af sin virksomhed, og hans vederlag reelt udgør det af ham opnåede salgsprovenu i forhold til den pris, som sælgeren forventer at opnå.
- 13 I henhold til Domstolens praksis gælder det, at når en afgiftspligtig person sælger et gode, hvoraf han havde valgt at benytte en del til privat brug, optræder han ikke med hensyn til salget af denne del som afgiftspligtig person i den forstand udtrykket er anvendt i artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 77/388/EØF (jf. dom af 4.10.1995, C-291/92, Armbrrecht, EU:C:1995:304).
- 14 I henhold til direktiv 2006/112 kan som afgiftspligtig person også anses en person, der lejlighedsvis udfører en transaktion henhørende under den i artikel 9, stk. 1, andet afsnit, omhandlede form for virksomhed, navnlig levering af en byggegrund [artikel 12, stk. 1, litra b].
- 15 Den polske momslov indeholder ikke særlige bestemmelser om afgift på levering af en byggegrund. I henhold til momslovens artikel 43, stk. 1, nr. 9, er levering af en byggegrund og levering af en grund, der er bestemt til bebyggelsesformål, alene genstand for undtagelsen fra momsfrigtagelse. I princippet betyder det, at enhver levering af en byggegrund, der er bestemt til bebyggelsesformål, er momspligtig.
- 16 Der er dog opstået tvivl om, hvorvidt afgiftsplikten jf. artikel 9, stk. 1, andet punktum i direktiv 2006/112, også omfatter levering af en byggegrund, der er bestemt til bebyggelsesformål, som ikke tidligere er blevet anvendt til økonomisk virksomhed.
- 17 Af Domstolens praksis fremgår, at den blotte hensigt om at påbegynde økonomisk virksomhed, der bestyrkes af objektive forhold, er afgørende for, at den pågældende person skal betragtes som afgiftspligtig person også i det tilfælde, at

afgiftsorganet er bekendt med, at den påtænkte afgiftspligtige virksomhed, der skulle føre til afgiftspligtige transaktioner, faktisk ikke udøves (jf. dom af 8.6.2000, C-400/98, Breitsohl, EU:C:2000:304). Såfremt der mangler en sådan hensigt, er det udelukket, at den pågældende person kan anses som afgiftspligtig person.

- 18 Samtidig er den omstændighed, at sagsøgeren i hovedsagen har erhvervet den omhandlede formue til egne behov, ikke er til hinder for, at denne genstand efterfølgende kan anvendes med henblik på udøvelse af »økonomisk virksomhed«. Spørgsmålet om, hvorvidt en bestemt person i en given sag har erhvervet et gode til brug ved dennes økonomiske virksomhed eller til personligt brug, opstår, når denne privatperson kræver ret til at fradrage den indgående moms, der er erlagt ved erhvervelsen af dette gode (jf. dom af 19.7.2012, C-263/11, ECLI:EU:C:2012:497, præmis 39).
- 19 Eftersom sagsøgeren ikke har erhvervet grundene med henblik på at anvende disse i landbrug, kan det ikke lægges til grund, at hun havde til hensigt at drive erhvervsmæssig virksomhed. Disse grunde, der blev erhvervet som landbrug, uden moms, var ikke anvendt af sagsøgeren på en hvilken som helst måde. Ikke desto mindre forbliver spørgsmålet om, hvorvidt den hensigt, der blev tilkendegivet ved sagsøgerens gentagende gange af salg af parceller »fra personlig formue« efter disse parceller blev undtaget fra landbrugspligten, og deres anvendelse blev ændret til bebyggelsesformål, er tilstrækkelig til at antage, at disse salg udgjorde økonomisk (erhvervsmæssig) virksomhed. Der melder sig i så fald et yderligere spørgsmål om, hvorvidt det har væsentlig betydning, at det var sagsøgerens tiltag, der var repræsenteret af den erhvervsdrivende, der førte til, at grundenes anvendelse blev ændret.
- 20 I tilfælde af, at salg af denne art anses for at have en erhvervsmæssig karakter, opstår der et spørgsmål om antal af salgstransaktioner, der er tilstrækkeligt til at antage den erhvervsmæssige karakter af salg, idet et bestemt jordareal – alt efter prisen og den udviste interesse fra kunde – kan afhændes som en helhed inden for rammer af en enkelt transaktion eller afhændes ved nogle få eller flere dusin sådanne transaktioner, alt efter antallet af parceller, som et sådant jordareal udstykket i.
- 21 Spørgsmålet om, hvorvidt salg af fast ejendom skal betragtes som økonomisk virksomhed, har været genstand for en række afgørelser fra de nationale domstole. Naczelny Sąd Administracyjny [øverste domstol i forvaltningsretlige sager] udtalte i dom af 31. januar 2013, at genstanden for en erhvervsmæssig omsætning kan være formuegoder, der oprindeligt blev erhvervet til personlige formål og blev anvendt til disse formål. Det afgørende er, hvorvidt den afgiftspligtige person på tidspunktet for salg af ejendom reelt foretog aktive og målrettede tiltag inden for området for transaktioner vedrørende fast ejendom, ved at anvende midler svarende til de midler, der anvendes af professionelle ejendomshandlere (jf. Naczelny Sąd Administracyjny [øverste domstol i forvaltningsretlige sager] dom af 15.1.2019). Naczelny Sąd Administracyjny [øverste domstol i

forvaltningsretlige sager] indtog en lignende holdning, da retten udtalte, at den oprindelige hensigt, som erhververen af et formuegode havde på tidspunktet for erhvervelsen, ikke udelukker, at det efterfølgende anvendes til andre formål. Tilsvarende er det uden betydning, hvorvidt det på tidspunktet for erhvervelsen af fast ejendom var ejerens hensigt med erhvervelsen at sælge den videre med fortjeneste, men til gengæld det forhold, at den afgiftspligtige foretog foranstaltninger af en kontinuerlig, fast og målrettet karakter med henblik på salg af ejendommen med fortjeneste for øje.

- 22 Det skal endvidere understreges, at det fremgår af Domstolens praksis vedrørende artikel 9 i direktiv 2006/112, at det med henblik på at fastslå, om en person udøver selvstændig økonomisk virksomhed, skal undersøges, om der foreligger et underordningsforhold under udøvelsen af denne virksomhed (jf. dom af 13.6.2019, UO, C-420/18, EU:C:2019:490, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis). Med henblik på at fastslå, om dette underordningsforhold foreligger, skal det i denne henseende undersøges, om den pågældende person udøver sin virksomhed i eget navn, for egen regning og på eget ansvar, og om den pågældende selv bærer den økonomiske risiko, der er forbundet med udøvelsen af denne virksomhed. For at fastslå, om den pågældende virksomhed bliver udøvet selvstændigt, har Domstolen således taget hensyn til, at der ikke på nogen måde var nogen hierarkisk underordning, og til den omstændighed, at den pågældende person handlede for egen regning og på eget ansvar, at denne person frit tilrettelagde det daglige arbejde, og at denne selv oppebar de gebyrer, som udgjorde den pågældendes indtægt. Den økonomiske risiko vedrører altid, ifølge Domstolen, den økonomiske risiko, der direkte pådrages af den person, hvis økonomiske virksomhed skal vurderes for at afgøre, om den udøves selvstændigt (jf. dom af 21.12.2023, C-288/22, Administration de l'Enregistrement, des Domaines [et] de la TVA, EU:C:2023:1024, præmis 57). I nærværende sag var sagsøgerens risiko minimeret ved den indgåede aftale, og den fulde risiko for, at der ikke opnås den mindstepris, der var anført i aftalen, pådrages af den, der skulle levere ydelsen.
- 23 Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, opstår et spørgsmål om, hvem der er den person, der udøver økonomisk virksomhed, når genstand for salget tilhører fællesformuen.
- 24 Indtil nu har de nationale skatte- og afgiftsmyndigheder haft den praksis, at hver ægtefælle for sig var anset for afgiftspligtig person, således at halvdelen af salgsværdien blev tilskrevet dem hver især. Denne praksis har været anerkendt af de nationale domstole. Imidlertid er retten i den nærværende sag kommet til den konklusion, at denne praksis tilsidesætter de ovenfor anførte bestemmelser i den polske familie- og værgemålslovbog. Af disse bestemmelser utvivlsomt fremgår, at det formuefællesskab, der består mellem ægtefællerne så længe deres ægteskab består, kun må ophæves ved en aftale, som ægtefællerne indgår med hinanden. Eftersom ophævelsen af dette formuefællesskab ikke kan påtvinges ved en retsafgørelse, kan skatte- og afgiftsorganer desto mindre underminere det. Det skal

derfor lægges til grund, at ægtefæller i relation til formuegoder, der tilhører fællesformuen, altid handler i fællesskab.

- 25 Eftersom det af artikel 9, stk. 1, i direktiv 2006/112 fremgår, at der ved afgiftspligtig person forstås en »person«, opstår der en tvivl om, hvorvidt det altid er aktuelt, at hver deltager i en transaktion pålægges afgift individuelt og hver for sig, når deltagere er fysiske personer. Eller kan begrebet »person«, henset til de nationale bestemmelser om formueordning mellem ægtefæller, også fortolkes som »en gruppe af fysiske personer, der handler i fællesskab«.
- 26 Det fremgår af Domstolens praksis, at »artikel 9, stk. 1, og artikel 193 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at en fysisk person, som med en anden fysisk person har indgået en aftale om fælles aktivitet udgørende et partnerskab, der ikke har status som juridisk person og er kendetegnet ved den omstændighed, at den førstnævnte person har ret til at handle på vegne af samtlige partnere, men indgår alene og i eget navn i relationer med tredjeparter, når vedkommende foretager dispositioner, der udgør økonomisk virksomhed, som det pågældende partnerskab udøver, skal anses for »afgiftspligtig person« som omhandlet i artikel 9, stk. 1, i direktiv 2006/112 og for selv at skulle betale den merværdiafgift, der skyldes i henhold til dette direktivs artikel 193, for så vidt som vedkommende har handlet i eget navn eller for tredjemands regning som kommissionær som omhandlet i nævnte direktivs artikel 14, stk. 2, litra c), og artikel 28« (jf. dom af 16.9.2020, C-312/19, Valstybinė mokesčių inspekcija EU:C:2020:711, dommens konklusion). Det kan deraf modsætningsvis sluttes, at såfremt to personer udøver en fælles aktivitet i fællesskab ligesom i fællesskab handler over for modpartnere, skal de begge hæfte for betalingen af moms. Eftersom det ikke er muligt at udskille deres respektive ideelle andele i salgsgenstanden, må de antages at hæfte for betalingen af moms i fællesskab.
- 27 Af de ovennævnte grunde er det nødvendigt at forelægge de i ovenfor præsenterede præjudicielle spørgsmål for Domstolen.